Els judicis paral·lels del procés

written by Josep Maria Loperena | 4 d'abril de 2019

En el teatre, els drames judicials han estat sempre grans èxits de taquilla. El cerimonial del circ de la justícia. El vestuari dels seus lacais i el llenguatge altisonant i fastuós, converteixen els judicis en extraordinàries representacions de gran guinyol. Aquesta és la causa del monumental interès ciutadà suscitat per l'enjudiciament del Procés. Els seus protagonistes són autèntics. S'interpreten a si mateixos a excepció de Manuel Marchena, que en el seu paper de president del tribunal dissimula la seva parcialitat i diu el que no pensa en un afany erm d'entabanar milers d'observadors de l'Europa democràtica.

Però els grans enemics del Procés són els judicis paral·lels que, amb la seva informació esbiaixada i anàlisi mentidera, manipulen l'opinió dels espectadors. A Catalunya, aquesta mena de processos proclamen l'arbitrarietat del Tribunal i l'absolució dels inculpats, mentre que a l'Espanya profunda, declaren públicament i solemnement l'ensorrament de l'independentisme i les nefastes conseqüències del fracàs del sobiranisme. El dret a la informació, a la llibertat d'expressió i a la publicitat dels judicis, són mandats inalienables, però les opinions tendencioses i arbitràries d'aquests pseudo-juristes d'ocasió, són nefastes. Celebro la retransmissió del judici al canal 3/24 per a Catalunya però lamento que se n'hagi vetat la visió als televidents de la resta de l'Estat. Els espanyols només poden presenciar unionistes pròxims a partits de centre (alguns propers a VOX), com Antonio García Farreras, Francisco Marhuenda, Eduardo Inda, María Claver o José Luís Roig. Aquests gasetillers mediàtics envesteixen contra tot allò que no els agrada ni, per descomptat, entenen. Alguns han arribat a dogmatitzar, entre altres impudícies, que "l'ANC es reafirma com a gestora

del disturbi de carrer” o que “Òmnium Cultural no té res a veure amb la cultura”. En nom de l’Espanya invertebrada, totalitària i carca del rei Borbó, fomenten la discòrdia entre la gent de bona voluntat i aviven l’odi contra Catalunya.

Tampoc aprovo els tertulians sobiranistes que, amb paraules simples i plomes enverinades, descarreguen la seva aversió a la justícia sense saber per què. D’altres, com Joan Queralt, s’entesten a aclarir l’obvi com si els espectadors fossin necis. Tampoc és de rebut el xafardeig artificial i vulgar que practiquen Helena Garcia Melero i Pilar Rahola al programa *Tot es mou*, impropi d’una cronista antològica i d’una comunicadora d’excepció.

L’actuació partidista de Marchena, les declaracions enganyoses dels guàrdies civils, l’afirmació surrealista d’Enric Millo sobre l’ús de detergent Fairy, les manifestacions traïdores i fal·laces de Soraya Sáenz de Santamaría i Mariano Rajoy, la campanya electoral de VOX duta a terme per dos intrusos en estrades, les miradetes de Consol Madrigal al fiscal Saragossa, l’únic que controla l’acusació, els interrogatoris incoherents de Rosa Maria Seoane, la permanència a la presó dels “sospitosos” després de més d’un any en “preventiva” són fets tan evidents i obvis que no necessiten cap traducció. Sobren els judicis paral·lels, perquè el poble és savi, assenyat i prudent. No necessita la intervenció de comentaristes aliens al procés, convertits en ocasionals juristes de pa sucat amb oli.